

Şubat 2026

Derin Değişim

e-dergi

Başlangıçlar

www.derindegisimdergi.com

İçindekiler

Derin Değişim E-dergi

Yazı İşleri Sorumlusu

Banu Çelik

Yazım Kurulu
Selçuk Yonatan
Çelik
Melek Melisa
Tökgöz
Nur Doğan

Dergi Tasarım
Selçuk Yonatan
Çelik

Sosyal Medya
Melek Melisa
Tokgöz

Bir Küçük Mesaj.	1
Arkadaşlıkta Müjde Merkezli Yeni Başlangıç	<i>Nurşilan Şahin</i>2
Başlangıçta Kimin Sözü Var?	<i>Liza Kuşoğlu</i>7
Her şey Yenilense	<i>Anonim</i>9
Bir Sözle Başlar Başlangıçlar	<i>Sevda Vurgu</i>10
Lütuf Pazartesiye Beklemez	<i>Ebra Mirvelioğlu</i>11
Bugünlerde İnsanların En Çok İhtiyaç Duydukları Şey; Umut	<i>Volkan Gültekin</i>15
Yeni Başlangıçlar	<i>Alex Bora Doty</i>18
İlahiler	<i>Cem Karaoğlu</i>21
Antakya'da Kadınlardan Birer Miras; Umut Defterleri	<i>Özel Roportaj</i> 22
Başlangıçta Söz Vardı: Yuhanna 1:1'de Arkhe Kavramının İzinde	<i>Banu Çelik</i>25
Kimliğimi Kim Taşıyor?	<i>Zilan Berfin Doğan</i>30
Başlangıçlarımda Rab'bin Eli	<i>Aybala Terken Bilgin</i>34

Kilise Hizmet İçindir Ücretsizdir

Yeni bir sayıyla yeniden karşınızdayız...

Bu sayımızın konumuz: Başlangıçlar.

Hayatımızda bazen küçük bir adımla, bazen cesur bir kararla, bazen de sessiz bir dua ile başlayan yeni yollar vardır. Başlangıçlar; umut taşır, korku barındırır, ama her zaman değişim vaadiyle gelir. Öğrenmeyi, büyümeyi ve yeniden ayağa kalkmayı da beraberinde getirir.

Bu sayıda yazarlarımız, başlangıçları farklı yönleriyle ele aldılar. Kimi hayatında yeni bir sayfa açmanın hikâyesini paylaştı, kimi geçmişini geride bırakmanın zorluklarını anlattı, kimi de Tanrı'yla birlikte yeniden başlamanın gücüne tanıklık etti.

Umarım bu sayıyı okurken siz de kendi hayatınızdaki başlangıçlara yeniden bakar, ertelediğiniz adımlar için cesaret bulur ve Tanrı'nın her gün sunduğu yeni başlangıç armağanını fark edersiniz.

Şimdi dergimizi Web Sitesinden okuyabilirsiniz

www.derindegisimdergi.com

Bize ulaşmak için:

derindegisimdergi@gmail.com

[Sosyal Medyada Takip Edin!](#)

[facebook/derindegisim](https://facebook.com/derindegisim)

[instagram/derindegisim](https://instagram.com/derindegisim)

[Abonelik İçin Tıklayın- Bir Mail Gönderin](#)

Arkadaşlıkta Müjde Merkezli Yeni Bir Başlangıç

Nurşilan ŞAHİN

1. Müjdeyle Başlayan Yeni Hayat: Eski Olanı Geride Bırakmak

Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur. (2.Korintliler 5:17)

Yeni başlangıçlardan söz ettiğimizde çoğu zaman büyük kararları, yeni alışkanlıkları ya da yeni ruhsal disiplinleri düşünürüz. Oysa iman ettiğimizde Kutsal Yazılar bize daha köklü bir başlangıçtan söz eder: Mesih'te artık yeni yaratıklarız. Bu yeni yaşam, yalnızca iç dünyamızda değil, hayatımızın bütün alanlarında eski olanı geride bırakmayı gerektirir. Buna arkadaşlıklarımız da dahildir.

Ne var ki hayatımızın en belirleyici alanlarından biri olan arkadaşlıklar, çoğu zaman bu yenilenme çağrısının dışında kalır. Müjdeye inanırız; fakat ilişkilerimiz müjdeyle şekillenmez. Tanrı'yla barıştığımızı söyleriz, ama insanlarla olan ilişkilerimizde hâlâ eski kalıplarla yürümeye devam ederiz.

Oysa müjde yalnızca Tanrı'yla ilişkimizin kapısını açmakla kalmaz; bütün ilişkilerimizin merkezini yeniden oluşturur. Tanrı bizi, biz O'na düşmanken sevdi. Günahımızın ortasında bağışladı. Biz henüz barış istemezken, Tanrı Mesih'te bizimle tam ve kalıcı bir barış sağladı. Bu barış pazarlıkla kurulmadı; tek taraflı, lütuf temelli ve tamamlanmış bir barıştır. İşte Hristiyan yaşamının başlangıç noktası budur: Tanrı'yla yeniden kurulan bu dikey ilişki.

2. Tanrı'yla Barışın Meyvesi: Değişen İlişkiler

Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi. “Tanrı'yı seviyorum” deyip de kardeşinden nefret eden yalancıdır. Çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı'yı sevemez. “Tanrı'yı seven kardeşini de sevsin” diyen buyruğu Mesih'ten aldık. (1.Yuhanna 4:19-21)

Ancak Tanrı'yla kurulan bu ilişki, yalnızca iç dünyamızda yaşanan kişisel bir deneyim değildir. Müjde, insanın bütün yönlerine dokunur ve kendini kaçınılmaz olarak yatay ilişkilerde açığa vurur. Tanrı'yla barışan bir insanın, insanlarla olan ilişkilerinin değişmemesi mümkün değildir. Çünkü müjde, bizi yalnızca bağışlanmış kişiler olarak tanımlamaz; bizi aynı zamanda Tanrı'nın barıştıracı işine katılan insanlar olmaya çağırır.

Yuhanna'nın sözleri bu noktada sarsıcı bir netlik taşır: Tanrı sevgisi soyut bir iddia olarak kalamaz. Tanrı'yı sevdiğimizi söyleyip kardeşimize yönelmeyen bir sevgi, Kutsal Yazılar'a göre sahici değildir. Dikey ilişkide dile getirilen sevgi, yatay ilişkilerde sınanır. Sevginin gerçekliği, Tanrı'ya dair söylediklerimizde değil; en yakınımızdaki insanlara nasıl davrandığımızda görünür hâle gelir. Bu dönüşümün en somut ve sınavcı biçimde ortaya çıktığı alanlardan biri de arkadaşlıklarımızdır.

3. Müjde Merkezli Arkadaşlığın Çağrısı: Kendini İnkâr Etmek

“Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, her gün çarmihını yüklenip beni izlesin” (Luka 9:23)

Ne var ki tam da burada zorlanırız. İlişkilerde anlaşılacak isteriz ama anlamakta isteksiz davranırız. Bağışlanmayı bekleriz ama bağışlamak ağır gelir. Sevilme isteriz ama sevmenin bedelinden kaçırız. Gururumuz kırıldığında geri çekilmeyi, incindiğimizde mesafe koymayı tercih ederiz. Bu yüzden müjde merkezli arkadaşlıklar geliştirmek kolay değildir. Çünkü böyle bir yakınlık, bizi sürekli kendimizi inkâr etmeye, çarmihımızı yüklenmeye ve Mesih’in yolunda yürümeye çağırır.

Müjde merkezli arkadaşlık, bu nedenle kusursuz insanların bir araya gelmesi değildir. Aynı ilgi alanlarını paylaşmakla, benzer hayat tecrübeleri yaşamış olmakla ya da yalnızca iyi vakit geçirmekle açıklanamaz. Bu tür bir arkadaşlık, Tanrı’nın bizimle kurduğu ilişkinin başkalarıyla olan ilişkilerimize yansımalarıdır. İnsanlara artık kendi ölçülerimizle değil, Tanrı’nın lütuf dolu bakışıyla bakmayı öğrenmeye başlamamızdır.

Bu yakınlıkta haklı çıkma arzusu yerini barışma çağrısına bırakır. Hesap tutmanın yerini bağışlama, mesafenin yerini sadakat alır. Susmanın bilgelik olduğu yerde dili dizginlemeyi, konuşmanın gerekli olduğu yerde gerçeği sevgiyle dile getirmeyi öğreniriz. Vazgeçmek isterken sadakatle kalmaya, incindiğimizde geri çekilmek yerine barışın peşinden gitmeye çağırılırız. Böyle bir arkadaşlıkta günah görmezden gelinmez; ama günahkâr da umutsuzluğa terk edilmez. Gerçek gizlenmez; fakat sevgi de geri çekilmez. Çünkü merkezde artık “ben” değil, Mesih vardır.

Kendini inkâr etmek, daha derinde bir amaç değişimini de ifade eder. Doğal eğilimimiz, arkadaşlıklara yaklaşırken “Bu bana nasıl hissettirecek?”, “Beni teşvik edecek mi?”, “Beni mutlu edecek mi?” gibi sorular sormaktır. Müjde ise bakış açımızı tersine çevirir. Aynı ilişkiye bu kez “Ben bu kişiye nasıl teşvik olabilirim?”, “Onun sevinmesine ve imanda güçlenmesine nasıl katkı sağlayabilirim?”, “Bu ilişkide Tanrı’nın sevgisine nasıl bir araç olabilirim?” sorularıyla yaklaşmayı öğretir.

İşte kendini inkâr eden sevgi tam da burada somutlaşır. Merkezde artık kendi beklentilerimiz ve tatminimiz değil, karşımızdaki kişinin ruhsal iyiliği yer alır. Çünkü Hristiyan yaşamının amacı Tanrı'yı daha çok tanımak ve Mesih'e daha çok benzemektir. Bu amaç, arkadaşlıklarımız için de geçerlidir. Bu yüzden müjde merkezli arkadaşlıkta, “Bu ilişki bana ne kazandırıyor?” sorusu yerini, “Bu kişinin Tanrı'yı daha derinden tanımasına nasıl yardım edebilirim?” sorusuna bırakır. Kendi iyiliğimizi değil, başkasının iyiliğini; hatta daha da ötesinde, hepimiz için en iyi olan Tanrı'yı daha çok tanımayı aramak, kendini inkâr eden arkadaşlığın en sade ve en gerçek ifadesidir.

4. Mesih'te Şekillenen Arkadaşlıklar: Adım Adım Bir Yürüyüş

Bunun için, sevgili çocukları olarak Tanrı'yı örnek alın. Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Tanrı'ya sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün. (Efesliler 5:1-2)

Mesih'te şekillenen arkadaşlıklar kendiliğinden oluşmaz. Bu sevgi, doğal eğilimlerimizin ya da karakter gücümüzün ürünü değildir. Tam tersine, bizi zorlayan, törpüleyen ve zamanla biçimlendiren bir yürüyüşün içinde şekillenir. Sevginin ölçüsü, yönü ve bedeli bu yürüyüşte bizim tarafımızdan değil, Mesih'in kendisi tarafından belirlenir. Bu nedenle müjde merkezli arkadaşlık, bir anda ulaşılmış bir seviye değil; adım adım öğrenilen, düşe kalka sürdürülen bir yoldur.

Bu tür bir arkadaşlık yüzeysel bir yakınlık değildir. Zamanla insanı değiştiren, gizli günahları açığa çıkaran, bencilliği görünür kılan ve sabrı öğreten kutsallaştırıcı bir yakınlıktır. Çoğu zaman doğru insanı bulduğumuzda değil, doğru kaynağa sadık kaldığımızda gelişir. Çünkü arkadaşlıklarımızın gerçek kaynağı, önce Mesih'le olan dostluğumuzdur. O'nun bizi nasıl sevdiğini, nasıl sabırla taşıdığını ve sevgisini bizden nasıl esirgemediğini daha derinden kavradıkça, bu ilişki diğer bütün ilişkilerimizi de dönüştürmeye başlar.

Unutmayalım ki, Mesih'in bedeninin üyeleri olarak, bizi bir araya getiren şey Mesih'in kanıyla kurulan bağıdır. Bu nedenle aramızdaki bağ, dünyadaki diğer tüm ilişkilerden daha derin ve daha kalıcıdır. Tanrı bu bağın güçlenmesi için bize lütuf dolu yollar sunar: birlikte ibadet etmek, birlikte dua etmek, Tanrı'nın Sözü'nü birlikte okumak ve birlikte Rab'be yönelmek. Bunlar fazladan yükler değil, Tanrı'nın halkına verdiği armağanlardır.

Sonuç olarak, müjde merkezli arkadaşlık, Tanrı'nın bizimle kurduğu ilişkinin bir yankısıdır. Tanrı'nın bizimle olan dostluğu derin ve güven vericidir. O sabırlıdır, sadıktır, gerçeği sever ve sevgisini bizden esirgemez. Bizler de bu sevginin ışığında, arkadaşlıklarımızda da yeni bir başlangıç yapmaya çağırıyoruz.

Öyleyse Mesih'in örneğini izleyen bir halk olarak arkadaşlıklarımızda büyüyelim. O'nun bizi sevdiği gibi sevmeyi, bağışladığı gibi bağışlamayı öğrenelim. Çünkü müjde yalnızca bizi kurtarmadı; bizi birlikte yürümeye, birbirimizin yükünü taşımaya ve Mesih'in dostluğunu bu dünyada görünür kılan bir halk olmaya çağırdı.

Başlangıçta Kimin Sözü Var?

Liza KUŞOĞLU

Yeni bir yıl, çoğu zaman bize temiz bir sayfa hissi verir. Takvim değişir, umutlar tazelenir, kararlar yeniden şekillenir. İçimizde bir yerlerde, “Bu kez farklı olacak” duygusu filizlenir. Yeni başlangıçlar; ertelediklerimizi hayata geçirmek, yarım kalanları tamamlamak için en doğru zaman gibi görünür.

Ancak asıl soru şudur: Bu başlangıçları kendi arzu ve isteklerimize göre mi şekillendiriyoruz, yoksa Tanrı’nın isteğine göre mi? Attığımız ilk adımda kim bizimle yürüyor?

Kutsal Kitap, başlangıç kavramına derin bir pencere açar:

“Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı. Başlangıçta O, Tanrı’yla birlikteydi. Her şey O’nun aracılığıyla var oldu; var olan hiçbir şey O’nsuz olmadı.” (Yuhanna 1:1-3)

Bu ayetleri art arda okuma isteği uyanır insanda. Okudukça derinleşir, derinleştikçe anlam kazanır:

Başlangıçta Söz vardı.

Peki bizim başlangıçlarımızda Söz var mı? Yoksa yalnızca kendi gücümüze, planlarımıza ve hesaplarımıza mı güveniyoruz?

Tanrı’nın olmadığı bir başlangıç, daha en başından eksik bir adım değil midir? O’nun varlığı yalnızca başlangıçta mı gereklidir, yoksa yolun tamamında bize eşlik eden bir rehber midir? Hayatımızdaki her şey gerçekten O’nun aracılığıyla mı şekilleniyor, yoksa Tanrı’yı sadece ihtiyaç anlarında mı hatırlıyoruz?

Gerçek başlangıçlar, takvim yaprakları değiştiğinde değil; Tanrı’ya “Bu yolu benimle Sen başlat” dediğimizde başlar. Çünkü Söz’le başlayan her yol, anlamla devam eder. Kutsal Kitap’ta bu düşünceyi tamamlayan çarpıcı bir hatırlatma daha vardır:

“Bir olayın sonu, başlangıcından iyidir.” (Vaiz 7:8)

Bazen hiçbir başlangıç umduğumuz gibi ilerlemez. Bazen başlamadan sona ermesi gereken yollar vardır. Bazen de büyük bir hevesle yola çıkıp, yolun yarısında acı bir gerçekle yüzleşiriz. İşte bu yüzden, başlamak istediğimiz her ne varsa—hangi konuda Rab’bin önünde duruyorsak—durup sınamak, gözden geçirmek gerekir. Çünkü çoğu zaman benliğimizle hareket ederiz.

Yine de Rab lütfunda cömerttir. Bizi bize bırakmaz. O her şeyi görür ve bilir. Bu yüzden güvenmekten vazgeçmeyelim. Tanrı, her zaman bizim iyiliğimiz için etkindir. Başlangıçta O’nunla yürüyen ve sonunda da O’nunla kalan yol, bizi esenliğe çıkarır.

Bugün yapabileceğimiz en güvenli başlangıç; O’nun isteği ve tasarıları doğrultusunda yaşamak için dualarla O’nun huzurunda durmaktır. Ve her başlangıcımız sona yaklaşırken, hâlâ aynı istek ve kararlılıkla O’nu hoşnut etmeyi arzulamaktır.

Eğer Tanrı’nın eli bir başlangıcı bereketlerse, sonucu ne olursa olsun biz O’nun esenliğinde sarmalanmış oluruz. Ve eğer bir yol, başlamadan sona eriyorsa; bu bir kayıp değil, Tanrı’nın koruyucu lütfudur.

Çünkü O, her başlangıcımızı iyi bir sonla tamamlamak ister.

Yeni başlangıçlarda; başarı, esenlik ve kararlı adımlar, her daim Rab ile zaferli olsun hayatımızda.

Her Şey Yenilense

Anonim

Rab İsa beni yenile,
Tamamen yenile
Sevginde
Her şey yenilense
Rab İsa beni yenile,
Tamamen yenile,
Sevginde
Korkmama gerek yok artık,
Sevginde, sevginde kalayım
Korkmama gerek yok artık,
Sevginde, sevginde kalayım.

Bir sözle başlar başlangıçlar...

Sevda VURĞUN

Tanrı'nın, sözüyle her şeyi başlattığı gibi bizim de sözümüzün, varlığımızın ve adımlarımızın başlangıcı var. Sayamadığımız ama yürüdükçe çaba sarf ettiğimiz her dönemi yeni dönemle birleştiriyoruz. Bazen acı verse de bir yıldızın patlaması gerekiyor. Yenilerin var olduğu bilinmesi ya da bir ağacın mevsim sonu gelince yenilenmesi için başka dönemler gerekir. Bekledikçe gelişir başlangıçlar...

Bazıları için iyi sözle başlayan hayat bazıları için ise farklı can alıcı sözle başladı. Hayat kişiye özel başlangıçlar sunabiliyor ve bazen her kararın sonu, bir sonuçla beraber yeni bir başlangıç sözüdür. Ama bu söz, en çok insanın kendi içine söylediği sözdür. Kendisi bu sözü anladığı an eski kişi değişim yaşar.

Peki bunun bedeli ne? Başlangıç özgürlükle eş değer benim için. Dolu tarafın tartışılmaması veya boş tarafı felsefeyle doldurmamak, artık geri dönüp sormamak olur. Böyle yapınca şu hissedilebilir: Özgürlük için başlangıç lazım, bedeli de kendimi diğerleriyle savaşmayı bıraktığım an başladı. Her savaş barışı getirmediği gibi her başlangıç da savaş getirmez. Kabul edilişle yürürüz.

Benim için örnek olarak görülen birçok kişi varken Nehemya'yı düşünürüm. Duvarları yeniden inşa etmeye karar verdiğinde, sadece taş taşımıyordu. Kendi güvenliğini, konforunu korumak, kralın yanında olmak kolay. Eksikliğin ve yıkıntının ortasında durup savaşmak cesaret ister. Sonunda fark ederiz: Yeni hayata başlamak için konforumuzdan ayrılıp, yıkık ve eksik olan yerleri doldurmalıyız.

Nehemya'nın bedeli yalnızlıktı. Herkes onun kadar inanmıyordu, sabırlı değillerdi... Herkes kendi kaygısına dalmıştı. Benim çevrem de onlar gibiydi; kaygılı, korku dolu, konforu düşünenler... Nehemya durmadı ben de durmadım. Bazı kararlar iltifat getirmiyor. Ama içimdeki inanç sesiyle ayakta kalıyorum. Belki kararım da Nehemya gibi duvar örmektir. Bir yerden başlamak önceliğim, tuğlalarımın kusuruna bakmadan uygun bir şekilde yerleştirmek. Taşlar ağırdı yüklerim gibi. Ellerim yoruldu. Ama hayatım için ilk kez olsa da yaptığım şey kaçmak değil, onarmaktı. Artık başlangıcım, geri dönemeyecek kadar farkında olmaktır...

Lütuf Pazartesi'yi Beklemez

Ebra MİRVELİOĞLU

Hepimiz kendimizi şu cümleleri kurarken bulmuşuzdur: “Pazartesi gelsin diyete başlayacağım.” “Yeni yıla girdikten sonra daha düzenli olacağım.” “Bu ay her gün Kutsal Kitap okuyacağım!!” “ Bugünden sonra her gün yatağımı uyandığım gibi toplayacağım.” “Önümüzdeki ay sigarayı bırakıyorum.”

Peki, dürüst olalım; hangimiz bu hedefleri zamanında ve tam olarak gerçekleştirebildi? Şahsi olarak konuşmam gerekirse, ben çoğu zaman yapamadım. Kendime sürekli “milat” kabul ettiğim günler seçerek hedefler koydum ama bu hedefler çoğu zaman birkaç gün içinde gözümünden kayboldu.

Peki başlamak neden zor? Neden sürekli bir şeyleri erteliyoruz? Neden bazen bazı basit şeyleri yapmak bizlere işkence gibi geliyor?

İnsan zihni, geçmiş hataları telafi edebilmek için geleceğe dair net sınırlar koymak ister. “Pazartesi” veya “Ayın 1’i”, bu sınırların en yaygın sembolüdür. “Bugün bozdum ama Pazartesi kesin başlıyorum” dediğimizde, aslında bilinçaltımızda bir vicdan rahatlatma mekanizması çalıştırırız. Kendimize yeni bir şans tanıdığımızı düşünürü ama çoğu zaman bu, gerçek bir dönüşümden ziyade sadece zaman kazanma çabasıdır.

Bu durum bizi tehlikeli bir tuzağa çeker: “Ya Hep Ya Hiç.” Pazartesi günü o başlangıç mükemmel yapılmadıysa, haftanın geri kalanı da “çöpe gider.” Minik bir aksaklıkta tüm süreç terk edilir. Çünkü aradığımız şey süreklilik değil, kusursuzluktur.

Peki bu kusursuz başlangıç gerçekten mümkün mü? Ya da şöyle soralım: İman hayatında itaat etmek için şartların mükemmelleşmesini mi beklemeliyiz?

Bu noktada Kutsal Kitap’tan Nuh’un hikayesine bakabiliriz. Sizce Nuh gemiyi yapmayı erteleyseydi ne olurdu? Nuh gemiyi inşa etmek yerine “Ya Rab, yarın başlarım” deyip erteleyseydi ya da “Ya Rab ne seli, tufanı? Hava güllük gülistanlık, dur bir bakalım duruma göre ayarlarız bir şeyler” diyebilirdi ama Nuh hemen gemiyi inşa etmeye başladı ve Tanrı’nın buyruklarını yerine getirdi. Sonucunda Nuh ve ev halkı hayatta kaldı. Rab onları korudu ve kolladı.

Peki İbrahim'in hikayesine baktığımızda; RAB Avram'a, "Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git" dedi. Her şeyi geride bırak ve dediğim ülkeye git... "Hangi ülke? Orada evim olacak mı? Ne yapacağım?" diye düşünmedi ve Avram RAB'bin buyurduğu gibi yola çıktı.

Peki Avram deseydi ki; "Rab ben çok yorgunum, yol çok uzun, biraz daha dinleneyim sonra çıkarım." Rab, "Git" diyorsun da "Nereye gideyim?" diye sorsaydı, belki de ulusların babası olan İbrahim olmayacaktı. Haran'da yaşayıp ölen bir Avram olarak kalacaktı ama o Rab'bi dinledi ve O'nun yolundan yürüdü. Rab de ona verdiği vaatleri bir bir gerçekleştirdi.

Son olarak Musa. Çocukken okumaktan en çok keyif aldığım bölüm, Musa'nın Kızıldeniz'i ikiye ayırdığı bölümdü. Düşünsenize; arkanızda bir dolu insan, onların arkasında onları öldürmek isteyen bir ordu. Kaçacak tek yeriniz önünüzdeki deniz. Herkes ayrı bir şey söylüyor ama RAB Musa'ya şöyle sesleniyor: "Niçin bana feryat ediyorsun? İsraililer'e söyle ilerlesinler. Sen değneğini kaldır, elini denizin üzerine uzat. Sular yarılacak ve İsraililer kuru toprak üzerinde yürüyerek denizi geçecekler."

Tanrı denizi önce yarmadı. Onlara “ilerleyin” dedi. Onlar denize doğru adım atmaya başladıklarında deniz yarıldı. Bazen biz kendimiz için yolun açılmasını, denizin yarılmasını bekliyoruz ama Rab denizi yarmak, yolu açmak için bizim adım atmamızı bekliyor.

Musa o gün üşenseydi ve “Ya Rab, bugün İsrailileri Mısır’dan çıkartmayayım, çok zahmetli” deseydi neler olurdu bir düşünün. Musa Rab’be bir adım attı, Musa elini denizin üzerine uzattı. RAB bütün gece güçlü doğu rüzgarıyla suları geri itti, denizi karaya çevirdi. Sular ikiye bölündü, İsraililer kuru toprak üzerinde yürüyerek denizi geçtiler. Sular sağlarında, sollarında onlara duvar oluşturdu. Ve sonunda kurtuldular.

Bu üç iman kahramanına baktığımızda ortak bir nokta görüyoruz:

Nuh, yağmurun yağmasını beklemedi.

İbrahim, haritanın netleşmesini beklemedi.

Musa, engelin kalkmasını beklemedi.

Peki bizler neleri bekliyoruz? Neden başlamıyoruz? Neden bizleri tufandan koruyacak gemiyi inşa etmek için yağmurun gelmesini bekliyoruz? Neden yola çıkmak için kusursuz bir yol haritası hazırlamaya çalışıyoruz? Ya da hayatımızdaki engellerin kendiliğinden ortadan kalkmasını bekliyoruz? Neden başlamak için bir adım atmıyoruz?

Cevap aslında Pavlus’un o sarsıcı itirafında gizli. Bizler başlamayı “istiyoruz” ama yapamıyoruz çünkü düşmüş doğamız, irademizle sürekli savaş halindedir. Pavlus, Romalılar 7:19’da hepimizin yaşadığı bu çaresizliği şöyle özetler: “İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum.”

Ertellemek tam olarak budur. Diyetle başlamayı, dua etmeyi, hizmet etmeyi (iyi olanı) isteriz; ama ertelemeyi, tembelliği ve kaçışı (istemediğimiz kötü şeyi) yaparız. Bu bizim günahlı doğamızın bir gerçeğidir.

Biz ise bu gerçekten kaçmak için “Pazartesi” gibi, “Yeni Yılda” gibi, “Önümüzdeki Ay” gibi hayali milatlar uydururuz. “Pazartesi günü tertemiz bir sayfa açacağım ve hiç hata yapmayacağım” dediğimizde, aslında doğamıza aykırı bir iddiada bulunuruz. Hiç hata yapmamak, kendi çabamızla tamamen temiz bir sayfa açmak mümkün olabilir mi? Kutsal Kitap, 1. Yuhanna 1:8 şöyle uyarır: “Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız, içimizde gerçek olmaz.”

Bu ayet “kusursuzluk” iddiasının bizi büyük bir yalanın içine sürüklediğini söyler çünkü kusursuz olmak düşmüş doğamıza aykırıdır.

Demek ki erteleyerek beklediğimiz o “hatasız, günahsız, mükemmel başlangıç günü” hiç gelmeyecek. Çünkü sorun takvimde değil, bizim “istediği iyiyi yapamayan” zayıf doğamızdadır.

Başlamak için ihtiyacımız olan şey mükemmel bir takvim, mükemmel bir gün, kusursuz an, müthiş bir zamanlama değildir. Başlamak için ihtiyacımız olan şey bu zayıflığımızı örtecek mükemmel bir Kurtarıcı’nın lütfudur. Lekesiz, günahsız, Tanrı Kuzusu’nun lütfü.

Başlangıç, mükemmel olmayı beklemek değil; eksikliğimizi kabul edip O’na sığınmaktır. Çünkü RAB sevecen ve lütfedendir, tez öfkelenmez, sevgisi engindir. Bu yüzden Söz, insan olup aramızda yaşadı. Bizlerin günahlarını silmek ve zayıflıklarını örtmek için. O zaman başlamak için mükemmel anlar beklemek yerine O’na gidelim. Kusursuz ve mükemmel olan tek varlığa, Rab İsa Mesih’e.

Bu Zamanda İnsanların En Çok İhtiyacı Olan Şey: Umut

Volkan GÜLTEKİN

Etrafıma baktığımda şunu fark ediyorum: İnsanlar hiç olmadığı kadar yorgun, kaygılı ve yalnız.

Herkes bir şeylere yetişmeye çalışıyor ama çoğu kişi içten içe tükenmiş durumda. Gülüyoruz, paylaşıyoruz, konuşuyoruz... ama kalbimizin derinlerinde bir boşluk var.

Sanki bir şeyler eksik ama ne olduğunu tam adlandıramıyoruz. Eskiden insanlar zor zamanlar geçirirdi ama umutları vardı. Şimdi ise imkanlar arttı, ama umut azaldı. Ben de bunu kendi hayatımda hissediyorum. Bazen her şey yolundaymış gibi görünse bile içimde sessiz bir yorgunluk oluyor.

Çünkü bu dünya çok şey vaat ediyor ama çok azını gerçekten verebiliyor. İnsanlar artık güçlü görünmeye çalışıyor. Kimse kırıldığını, yorulduğunu, korktuğunu söylemek istemiyor. Ama içten içe hepimiz aynı soruyu soruyoruz: “Gerçekten güvende miyim?” “Beni gerçekten anlayan, gören biri var mı?” İşte tam burada Tanrı’nın sesi duyuluyor.

Tanrı, insanın sadece başarılarına değil, yorgunluğuna da sesleniyor. Sadece güçlü olduğumuzda değil, en kırılgan hâlimizde de yanımızda olduğunu söylüyor. Kutsal Kitap’ta geçen şu söz bu yüzden bana çok dokunuyor:

“Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! bana gelin, ben size rahat veririm.”
(Matta 11:28)

Bu bir davet. Mükemmel olmaya değil... Güçlü görünmeye değil... Olduğun gibi gelmeye bir davet.

Bugün insanların en çok ihtiyacı olan şey; daha fazla başarı değil, daha çok onay değil, daha yüksek sesle konuşmak değil. İnsanların ihtiyacı olan şey: umut. Umut, her şey yolunda gittiğinde değil; her şey dağılırken tutunabileceğin şeydir. Umut, karanlığın yok olduğunu değil, ışığın hâlâ var olduğunu bilmektir.

Ben şunu öğrendim: Tanrı her şeyi hemen düzeltmeyebilir ama bizi asla yalnız bırakmaz. Bazen sorularımız cevap bulmaz, ama O yanımızda durur. Ve bazen, tek ihtiyacımız olan şey şudur: Biri bize “Yalnız değilsin” desin. Bugün bunu okuyan herkes şunu bilsin: Yalnız değilsin. Görülüyorsun. Ve umudun hâlâ var. Çünkü Tanrı hâlâ çalışıyor. Sessiz görünse bile, vazgeçmiş değil. Ve belki de bu yazıyı okumanın sebebi tam olarak budur.

Başlangıç

Eser Sahibi: İlkin YÜCEL

Yeni Başlangıçlar

Alex Bora DOTY

“Başlangıçlar” konusunu duyduğumda, yüreğime gelen ilk şey Kutsal Kitap’ın “yeni başlangıçlardan” ne kadar çok söz ettiğiydi. Kutsal Kitap’ta “yeni” sözcüğü Tanrı’nın dönüştürücü ve yenileyici işini anlatır. Kutsal Yazılar ’da kullanılan “yeni”, çoğu zaman, Tanrı tarafından tamamen yenilenmiş bir gerçekliği ifade eder.

Ve genellikle yeni başlangıçlar bize umut ve sevinç duygusu verir. Yeni evlenen çiftlerin düğün günlerinde yüzlerinden taşan mutluluk buna güzel bir örnektir. Yaşamak için yeni bir yer seçmek heyecan verici bir macera gibi gelir. Yeni bir okul yılının başlangıcında hissedilen özel bir enerji vardır. Yeni bir şehre taşınmak, yeni bir işe başlamak, aileye katılan yeni bir çocuk ya da hayatımızdaki başka önemli bir olay da yeni bir başlangıç olabilir.

Kutsal Kitap boyunca Tanrı’nın insanlara tekrar tekrar yeni bir başlangıç sunduğunu görürüz. Tanrı ezilenleri özgürlüğe kavuşturur, yaralı yürekleri iyileştirir ve onlara yepyeni bir yaşam armağan eder. Elçi Pavlus bu gerçeği şu sözlerle ifade eder:

“Bir kimse Mesih’teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.”
(2. Korintliler 5:17)

İsa Mesih, Tanrı’nın bu yenileyici işini açıkça dile getirir:

“Hiç kimse eski giysiyi yeni kumaş parçasıyla yamamaz.” (Matta 9:16)

Bu sözler, Tanrı’nın sunduğu yeniliğin tamamen yeni bir yaşam çağrısı olduğunu gösterir.

Hepimizin yeni bir ruhsal başlangıca ihtiyacı vardır. Müjdenin özü budur. Hiçbirimiz kurtuluşumuzu hak edecek kadar kusursuz değiliz; hepimiz günah işledik ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldık. Tanrı'nın sevgisini iyi işlerimizle kazanamayacağımızı kabul ettiğimizde, Tanrı Mesih aracılığıyla bize yeni bir başlangıç sunar. Eski olan geride kalır ve Mesih'te yeni bir yaşam başlar. Bu, günahkâr olduğumuzu ve kurtuluşa muhtaç olduğumuzu kabul etmeyi gerektirir.

Günahlarımızdan tövbe ederek, İsa Mesih'in yaptıklarına ve söylediklerine imanla O'na yöneliriz. İsa Mesih günahlarımız için çarmıhta öldü ve üçüncü gün dirilerek yeni yaşamın ilk örneği oldu. Bu gerçeği imanla kabul ettiğimizde Tanrı bize yeni bir yürek ve yeni bir ruh verir. Tanrı bu vaadini şöyle dile getirir:

“Onlara tek bir yürek vereceğim ve içlerine yeni bir ruh koyacağım.” (Hezekiel 11:19)

“Size yeni bir yürek vereceğim, içinize yeni bir ruh koyacağım.” (Hezekiel 36:26)

“Yasalarımı içlerine koyacağım, yüreklerine yazacağım.” (Yeremya 31:33)

“Aynı sözler şudur: Yasalarımı zihinlerine koyacağım, yüreklerine yazacağım.” (İbraniler 8:10)

Hayatımızda Tanrı'nın başlattığı her yeni başlangıcın bir amacı olduğunu unutmamalıyız. O'nun yaşamımıza dahil ettiği her sürecin bir nedeni vardır ve tüm bunlar aracılığıyla O'na güvenmeyi öğreniriz. Kutsal Kitap, gelecekle ilgili kaygı taşımamamız gerektiğini de hatırlatır. Tanrı ihtiyaçlarımızın farkındadır ve bizi asla yalnız bırakmaz. O, her yeni başlangıçta sadık bir sağlayıcıdır. İsa Mesih dedi ki “yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun.

Her günün derdi kendine yeter.” (Matta 6:34) Yeni başlangıçlar, beraberinde yeni deneyimler, yeni dersler ve yeni bilgelik getirir. Bu yüzden bilgeliği gizli bir hazine gibi aramaya çağırılırız. İster iyi ister zor bir başlangıç olsun, gözlerimizi Mesih'ten ayırmamaya davet ediliyoruz.

Çünkü gerçek esenlik yalnızca O'ndadır:

“bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!” (Yuhanna 16:33)

Tanrı'nın bize sunduğu her yeni başlangıç için O'na şükredelim. Umutla ileriye bakarak, sadık ve övgüye layık olan Tanrımızı yüceltelim.

İlahiler

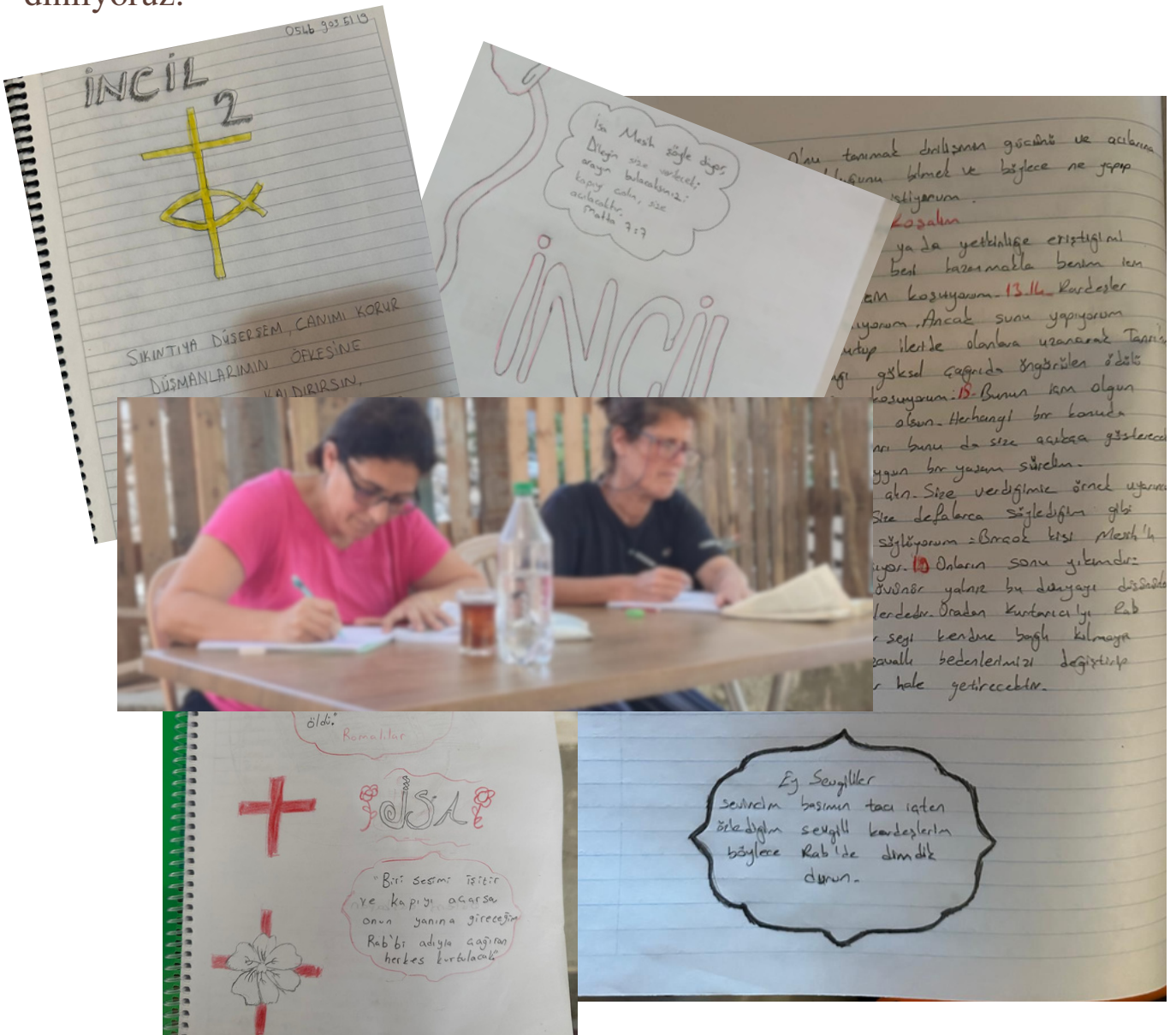
Sen olmadan ne yapayım
Ben bu dünyayı
Kime gideyim kim anlar halimi
Sanki küçük bir çocuk gibiyim
Oyuncağım elimden alınmışım
Kime baba diyeyim
Kim bana evladım der
Sen yoksan ne mutlu eder beni
Yaşam buysa haram olsun bana
Senin yoklugun bana ölüm
Bırakma yüce olan
O elini omzumdan eksik etme
Varsın arkamdan gülsünler
Sen yanımda ol yeter

Cem KARAOĞLAN

Ya Rab eski sevincimi geri ver
Beni yola getir
Unutma beni
Senle geçirdiğim o güzel günleri
Yoklugun bana ızdırıp
Varlığın ise Sevinç
Benı bırakma
Ya Rab
Umudum sensin
Nefesim sensin
Affet beni
Sen yoksan ben neyleyim
Bu dünyayı
Bir çiçek nasıl su alırsa
Sende beni Sula
Güneşim ol
Konuş benimle
Yüzüme ışık saç
Ama beni bırakma
Ya Rab

Antakya'da Kadınlardan Birer Miras; Umut Defterleri

Antakya'da Tanrı'nın sessiz ama derin bir şekilde sürdürdüğü işi yakından dinlemek için Antakya Mesihçiler Kilisesi'nde hizmet eden Elmas kardeşimizle bir araya geldik. Kadınların yüreklerinde başlayan bu yolculuğun nasıl büyüdüğünü, Tanrı Sözü'nün hayatlara nasıl dokunduğunu ve hiç beklenmedik mucizelerin nasıl ortaya çıktığını Elmas'ın tanıklığından dinliyoruz.

Bugün Antakya Mesihçiler Kilisesi'nin kitaplığında yer alan onlarca defter, bu sessiz ama derin hizmetin hem birer hatırası hem de yeni başlangıçların şahidi olarak duruyor. Sayfalarına bakıldığında, büyük bir işin izlerinin orada gizli olduğu hemen fark ediliyor. Tam 366 kadın, İncil'i baştan sona kendi elleriyle bu defterlere yazdı. Çoğu Hristiyan değildi. Ama Tanrı'nın Sözü'nü merak ettiler. Okumakla yetinmediler; yazmaya başladılar. Ve bir kez başladıktan sonra bu süreci durdurmak neredeyse imkânsız oldu.

Elmas, bu işin nasıl başladığını şöyle anlatıyor:

“Çocuklara hizmet etmek için gelen bazı kardeşler, çocuklardan İncil'den bölümler yazmalarını istemişti. Bu kardeşler ayrıldıktan sonra, çocukların annelerinden bazıları kiliseye gelip kendilerinin de İncil'i yazmak istediklerini söylediler. Önce Yuhanna'yı yazmalarını önerdik. Sayı başta birdi. Sonra iki oldu, üç oldu... Ardından on, elli derken sayı hızla arttı. Ve bu çalışma Yuhanna ile sınırlı kalmadı; kadınlar tüm İncil'i yazmaya başladılar.

Sadece öğrenmek için yazan kadınlara hediye verdik çünkü büyük bir emek vardı ve sırf öğrenmek için yazdılar. Bu şekilde yazmak isteyenlerin sayısı artı bazıları belki hediye için yaptılar ama bazıları da gerçekten öğrenmek için yazdılar.

İbraniler 4:12 der ki

“Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar”

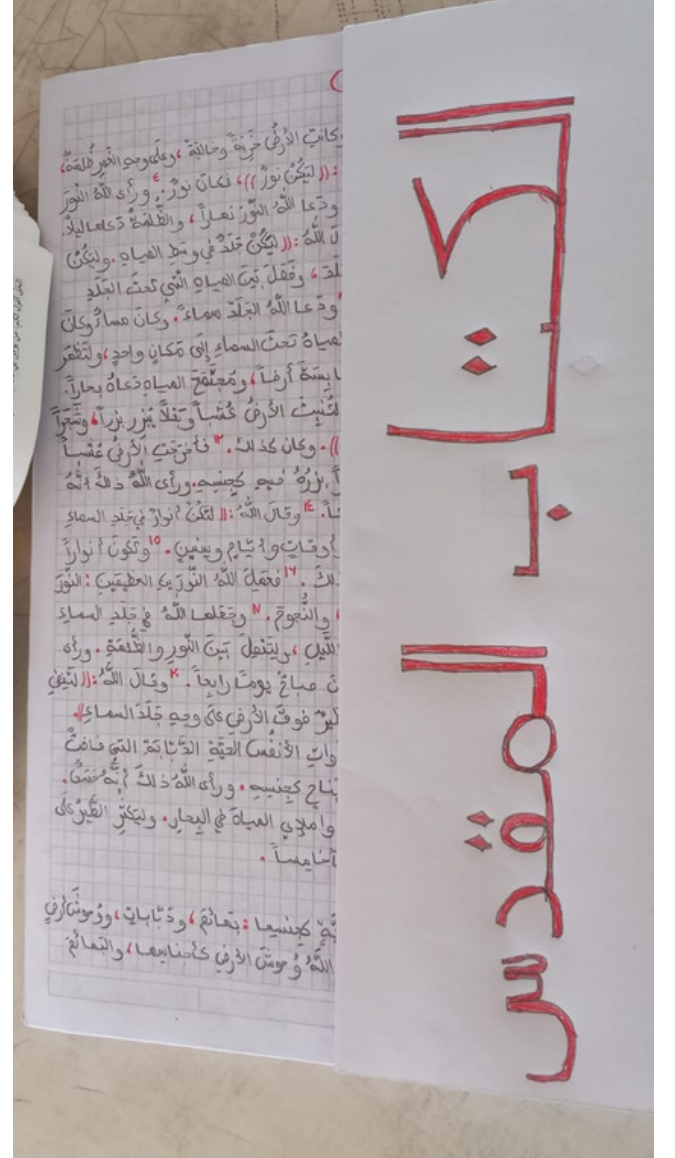

Bir karı koca birlikte tüm Kutsal Kitap'ı yazdılar, bu zamanda Tanrı'nın Sözü'nü okumuş oldular. Bazıları yarısına kadar yazdılar.

Bu hizmet depremde önce başlamıştı. Sonra o kadınlardan ne yazık ki depremde sonra çoğu dağıldı. Ancak biliyoruz ki Tanrı'nın Sözü onlarla birlikte gitmiştir. Sonrasında ne zaman geri döner bilemiyoruz.

Depremde sonra da kadınlar yazmaya devam ettiler. Şimdi yüzlerce defter kütüphanemizde duruyor. Artık yazmayın dedik. Çünkü giderek çoğalıyor. Bir zaman sonra tekrar başlarız. Çünkü gerçekten kadınlar İncil'i yazmayı çok seviyorlar.

Bugün o defterler, Tanrı'nın Sözü'nün suskun sayfalardan taşarak hayatlara nasıl dokunduğunun sessiz ama güçlü bir tanıklığı olarak orada duruyor. Antakya'da Tanrı işliyor. Ve biz, O'nun yaptıklarına hayranlıkla tanıklık ediyoruz."

Başlangıçta Söz Vardı”: Yuhanna 1:1’de Arkhe (ἀρχή) Kavramının İzinde

Banu ÇELİK

“Başlangıçta Söz vardı.” Yuhanna İncili’nin bu açılış cümlesi, dünyada en çok bilinen ve en çok üzerinde düşünülen ifadelerden biridir. Kısa gibi görünen bu cümle, içinde son derece derin anlamlar taşır. Hem edebî gücü hem de teolojik ve düşünsel içeriğiyle Yeni Antlaşma’nın en dikkat çekici sözleri arasında yer alır.

Bu kısa cümlede yer alan iki temel kavram, yüzyıllar boyunca yorumcuların dikkatini çekmiş ve hakkında sayısız çalışma yapılmıştır: Logos ve Arkhe. Logos kavramı başlı başına çok zengin bir anlam dünyasına sahiptir ve genellikle bu ayetin merkezinde yer alır. Ancak bu yazıda özellikle “başlangıç” anlamına gelen arkhe kelimesine odaklanacağız.

ἀρχή

“Yunanca ἀρχή (arkhe) kelimesi genel olarak “başlangıç, köken, ilk nokta” anlamlarında kullanılır. Bununla birlikte felsefî metinlerde ve bazı edebî eserlerde “ilk neden”, “temel ilke” ya da “varlığın dayanağı” anlamında da karşımıza çıkar. Bu durum, Yuhanna’nın bu kelimeyi rastgele değil, bilinçli bir tercihle kullandığını düşündürmektedir.

Yuhanna İncili’nin ilk bölümü ile Eski Ahit’teki Yaratılış kitabının ilk bölümü arasındaki benzerlik uzun zamandır dikkat çekmektedir. “Başlangıç”, “Tanrı’nın sözü”, “ışık”, “karanlık” gibi kavramlar, Yaratılış anlatısıyla güçlü paralellikler taşır. Ancak Yuhanna’nın kullandığı bazı Grekçe kelimeler, yalnızca Yahudi kutsal geleneğini değil, aynı zamanda Helenistik dünyanın ve Antik Yunan felsefesinin temel kavramlarını da yansıtır. Bu noktada şu soru ortaya çıkar: Yuhanna, “başlangıç” ifadesini neden bu şekilde kullanmıştır?

Bu soruya cevap verebilmek için arkhe kavramının tarihsel yolculuğuna yakından bakmak gerekir.

Antik Yunan’da Arkhe (ἀρχή) Anlayışı

Antik Yunan’da filozoflar, evrenin nasıl ortaya çıktığını ve neye dayandığını anlamaya çalışmışlardır. Onların temel sorusu şudur: “Her şeyin kökeni nedir? Varlık nereden gelir?”

Bu soruya cevap arayan ilk düşünürlerden biri Thales’tir. Thales’e göre her şeyin temeli sudur. Ona göre yaşam, doğa ve hareket suyla bağlantılıdır.

Onun öğrencisi olan Anaximanderos, bu düşünceyi geliştirerek daha soyut bir kavram ortaya koymuştur. “Apeiron” adını verdiği bu kavram, “sınırsız ve belirsiz kaynak” anlamına gelir. Yani her şeyin geldiği ama kendisi görünmeyen bir kaynaktır.

Daha sonra Heraleitos, evrendeki düzenin arkasında bir “akıl” olduğunu savunmuştur. Buna “Logos” adını vermiştir. Ona göre evrende sürekli bir değişim vardır, fakat bu değişim düzensiz değildir; belirli bir düzen içinde gerçekleşir.

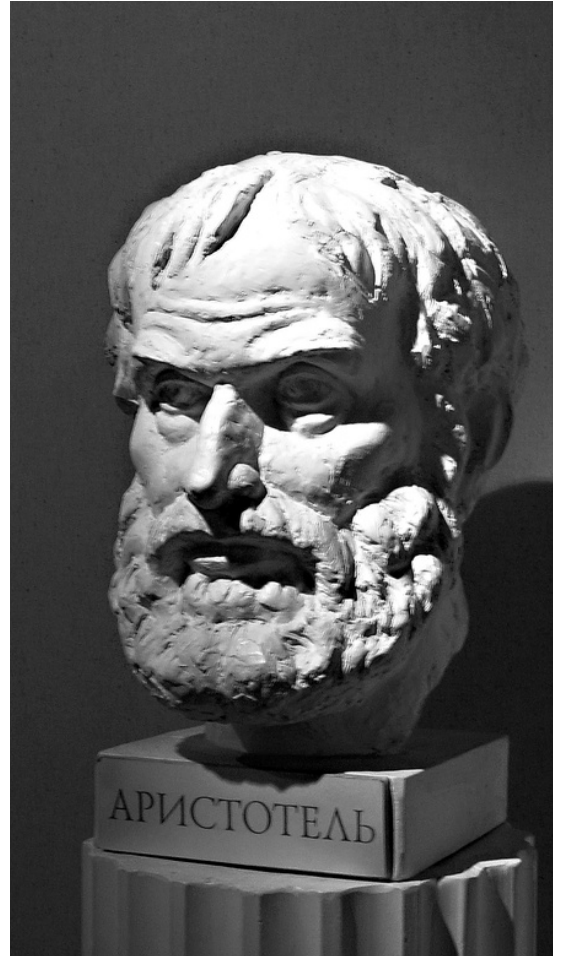
Bu düşünürlerle birlikte arkhe, yalnızca maddi bir unsur olmaktan çıkmış, varlığı mümkün kılan temel ve düzenleyici bir ilke hâline gelmiştir. İşte Yuhanna’nın “En archē ēn ho Logos” ifadesi, tam da bu felsefî arka planın yankılandığı bir ortamda okunmalıdır. Ancak Yuhanna, bu kavramları olduğu gibi almaz; onları Mesih merkezli bir teoloji içinde yeniden yorumlar. Felsefede soyut olan ilke, Yuhanna’da kişisel ve ilişki kuran bir gerçekliğe dönüşür.

Aristoteles'te Arkhe (ἀρχή)

Klasik dönemde arkhe kavramı, özellikle Aristoteles'in düşüncesinde daha sistemli bir hâl alır. Aristoteles, Metafizik adlı eserinde arkhe'yi yalnızca "başlangıç noktası" olarak değil, hareketin kaynağı, bilginin ilk ilkesi ve varlığın nedensel temeli olarak tanımlar.

Ona göre bir şeyin arkhe'si, o şeyin hem ortaya çıkmasını hem de anlaşılmasını mümkün kılan temel ilkedir. Bu anlayışla birlikte arkhe, geçmişte kalmış bir başlangıç olmaktan çıkar. Yani Aristoteles için başlangıç, sadece geçmişte kalan bir nokta değildir. Aksine, bir varlığın sürekli var olmasını sağlayan temeldir. Bu düşünceyle birlikte arkhe, hem "nereden geldik" hem de "nasıl ayakta duruyoruz" sorusunun cevabı hâline gelir.

Helenistik Yahudilik ve Philo'nun Logos Anlayışı

Yuhanna'nın yaşadığı dönemde Yahudi düşüncesi ile Grek felsefesi yoğun bir etkileşim içindeydi. Bu etkileşimin en önemli temsilcilerinden biri Philo of Alexandria'dır. Philo, Eski Antlaşma inancını Platoncu ve Stoacı düşünceyle birleştirerek Logos kavramına yeni bir içerik kazandırmıştır.

Philo'ya göre Logos, Tanrı ile dünya arasında aracılık eden ilahî ilkedir; yaratılışın akli ve evrensel düzenin taşıyıcısıdır. Ancak Philo, Logos'u kişisel bir Mesih olarak değil, daha çok Tanrı'nın akli ve sözü olarak yorumlar. Bu nedenle Logos, onun düşüncesinde soyut ve metafizik bir nitelik taşır. Bu düşünce ortamı, Yuhanna'nın Logos teolojisini anlamak açısından son derece önemli bir arka plan sunar.

Yuhanna'da Arkhe (ἀρχή): Yaratılıştan Önce Var Olan Söz

Yuhanna İncili'nin açılış cümlesi bilinçli bir şekilde Yaratılış 1:1'i hatırlatır: “Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.” Ancak Yuhanna bu ifadeyi yeni bir teolojik anlamla doldurur.

Yaratılış anlatısında Tanrı'nın eylemi ön plandayken, Yuhanna'da yaratılıştan önce var olan Söz merkeze yerleştirilir. Metinde kullanılan ἦν (ēn – vardı) fiili, Logos'un belirli bir anda var olmaya başladığını değil, başlangıç anında zaten var olduğunu ifade eder. Bu dilsel tercih, Logos'un zamana ve yaratılışa bağlı olmadığını, onların öncesinde var olduğunu gösterir.

Bu bağlamda arkhe, yalnızca yaratılışın başladığı anı değil, zamanın ortaya çıktığı eşiği ve kozmik düzenin kurulduğu noktayı ifade eder. Yuhanna'nın mesajı nettir: Logos, yaratılışın bir parçası değil, yaratılışın kaynağıdır.

Felsefeden Teolojiye: Arkhe'nin Dönüşümü

Yuhanna, felsefî geleneğin dilini kullanır, ancak onu köklü biçimde dönüştürür. Antik felsefede arkhe genellikle soyut, kavramsal ve kozmik bir ilkedir. Logos ise evrenin düzenini sağlayan aklî bir yasadır.

Yuhanna'da ise bu kavramlar kişiselleştirilir. Arkhe artık anonim bir ilke değildir; Mesih ile özdeşleşir. Logos, kozmik bir akıl olmaktan çıkar ve beden alarak insanlar arasına girer. Bu dönüşüm, “Söz beden oldu” ifadesinde doruğa ulaşır. Böylece felsefede üzerine düşünülen arkhe, Yuhanna'da karşılaşılan ve tanıklık edilen bir hakikat hâline gelir.

Neden Yuhanna Arkhe (ἀρχή) Kavramını Seçti?

Yuhanna'nın arkhe kelimesini seçmesi, çok katmanlı bir iletişim amacına hizmet eder. Yahudi okuyucu için bu ifade Yaratılış anlatısını hatırlatır ve kutsal tarihin başlangıcına işaret eder. Grek okuyucu için ise felsefî geleneğin temel kavramlarına seslenir. Kilise içinse Mesih'in ezeliliğini ve yaratılıştan önce var oluşunu öğretir. Böylece Yuhanna, tek bir cümleyle hem Yahudi geleneğini hem de Grek düşüncesini Mesih merkezli bir teoloji içinde birleştirir.

Sonuç Olarak;

Yuhanna 1:1'de geçen arkhe kelimesi, basitçe “bir zamanlar her şeyin başladığı an”ı anlatmak için seçilmiş bir ifade değildir. Bu kelime, yüzyıllar boyunca insanların “Varlık nereden geliyor?”, “Hayatın temeli nedir?” ve “Her şey neye dayanıyor?” sorularına verdikleri cevapları içinde taşır. Antik Yunan filozoflarından Helenistik Yahudi düşünörlere kadar uzanan bu uzun arayış, Yuhanna'nın kaleminde yeni bir anlam kazanır.

İlk filozoflar düşünörler başlangıcı doğada aramış, Aristoteles onu düzenleyen bir ilke olarak görmüş, Philo ise ilahî akılla ilişkilendirmiştir. Yuhanna ise bütün bu düşünce mirasını Mesih'te birleştirir ve başlangıcın bir kavram değil, yaşayan bir gerçeklik olduğunu ilan eder. Onun için arkhe, soyut bir fikir değil, insanla buluşan, konuşan ve kurtaran Tanrı'dır.

Bu nedenle “Başlangıçta Söz vardı” ifadesi yalnızca geçmişe dair bir bilgi sunmaz. Aynı zamanda okuyucuyu, zamanın ve yaratılışın ötesinde var olan Tanrı ile yüz yüze gelmeye davet eder. Yuhanna, başlangıcı anlatırken aslında insanın en temel sorusuna cevap verir: Hayatımızın temeli nedir? Ona göre bu temel, bir düşünce sistemi ya da felsefî ilke değil, Mesih'in kendisidir. Ve gerçek anlamda başlangıç, insanın O'nunla ilişki kurduğu yerde başlar.

Kimliğimi Kim Taşıyor?

Zilan Berfin DOĞAN

Benim öğrenmek zorunda kaldığım bırakış, alıştığımız türden değildi. Bir alışkanlığı, bir günahı ya da bir ilişkiyi bırakmak değil; insanların benim hakkımda ne düşündüğünden korkmayı bırakmaktı.

Bu mesele benim için yeni değildi. Mesleğim, herkesin içten bir onayla baktığı bir meslek olmadı hiçbir zaman. Görünüşüm de öyle. Türkiye’de yaşarken bunun kültürel karşılığını yıllarca deneyimledim. Ama birkaç yıldır Türkiye’de yaşamıyor olmam, bu yargıları hayatımda daha “yönetilebilir” bir yere taşımıştı.

Bir yere ait hissetmek ise benim için her zaman zor olmuş, hiçbir zaman ‘gerçek bir aitlik’ hissetmemiştim. Ta ki iman edip; bir bedene, kiliseye bağlanana kadar...

Bu kez yargı bambaşka bir yerden geldi. Artık mesele görünüşüm ya da mesleğim değildi; imanım ve hizmetimdi.

Vaftiz olacağım güne dek ne kadar çok dua ettiğimi hatırlıyorum. Bedenimin görünüşüyle, hayatımın en temel parçalarıyla kafayı bozmuştum. Yıllardır hevesle yaptığım iş, bir anda bana en çok acı veren işkence yöntemi gibi gelmeye başlamıştı. Dua ediyordum: “Tanrım, lütfen beni temiz kıl! Tanrım, artık bunu yapmak istemiyorum. Beni yönlendir.”

Oysa bu benim için sadece bir iş değildi. Yıllarca emek verdiğim, severek yaptığım, ilerlemek için çabaladığım bir alandı. Ama iman yolculuğum başladığında, içimdeki heves sanki sessizce çekilip alınmış gibiydi.

İlk başta bunu “Tanrı beni dönüştürüyor” sandım. Bazı arzularımın sönmesini, isteğimin kırılmasını, hevesimin azalmasını... Hatta bir noktada, hayatımı “temizlemek” için Tanrı’yla görünmez bir pazarlığa girdim. Sanki bazı yönlerim eksilirse, daha kabul edilebilir olacaktım. Sanki bir gün “tamam, artık oldun” denecekti.

Ama işlerim hevesimle birlikte düşmeye başladı. Daha az çalıştım. Borçlandım. Ardı arkası kesilmeyen zor senaryolar yaşadım. Ve üstelik Tanrı’dan net bir yönlendirme de almıyordum.

O noktada içimde bir soru belirdi ve artık susmadı: Benden bu isteği gerçekten Tanrı mı almıştı, yoksa insanların yargısı mı? Başkalarının ne düşüneceğinden duyduğum korku mu?

İşte tam burada, Kutsal Kitap’ın hem acıtan hem özgürleştiren gerçeğiyle yüzleştim: Kimliğimizin temeli başkalarının kanaati olamaz. Çünkü insan kanaati su gibidir. Bugün alkışlar, yarın susar. Bugün “iyi” der, yarın

“yetersiz.” Bugün sever, yarın mesafe koyar. İnsan onayı böyle çalışır: Rahatlık verir, ama büyütmez. Çünkü o rahatlık Tanrı’nın huzuru değil; yalnızca “sorun çıkmadı” hissidir. Ve “sorun çıkmadı” hissi çoğu zaman “doğruyu yaşadım” demek değildir; sadece “göze battım mı?” kontrolüdür.

Benim için en sarsıcı fark ediş şuydu: Ruhsal olgunluğa karşı direnen şey, açıkça “günah” diye etiketleyebileceğim bir şey değildi. Daha sinsi bir şeydi: Onay ihtiyacı. Değerimi ve yeterliliğimi başkalarının gözünde arıyordum. Yeterince imanlı olduğumu birilerinin söylemesine, yeterince iyi bir Hristiyan, yeterince iyi bir Tanrı kadını, yeterince iyi bir hizmetkâr olduğumu duymaya ihtiyaç duyuyordum.

Ve fark etmeden şunu yaptım: Tanrı’ya bakmam gereken yerde insanlara bakarak yürüdüm. Pusulam Mesih olmaktan çıkmış, bakışlara dönmüştü. Bu noktada kendime şu soruyu sormak zorunda kaldım: Benim iyiliğim neye dayanıyor?

Eğer iyiliğim; birilerinin beni yeterince imanlı bulmasına, yeterince doğru yolda gördüğünü hissettirmesine bağlıysa, o zaman ben hâlâ başkasının terazisindeyim demektir.

Bu yüzden Elçi Petrus'u düşünmeden edemiyorum. Petrus, İsa'nın kim olduğunu biliyordu; Mesih'i tanıyordu. Ama bu bilgi, insanların tepkisinden özgür kılacak kadar derine kök salmamıştı. Ve inkâr etti.

Demek ki bazen sorun inanmamak değil; inancın henüz kimlik haline gelmemiş olmasıdır.

Kutsal Kitap'ta bu hikâyeyi tekrar tekrar görürüz. İnsanlar Tanrı'yı sever, Tanrı'ya inanır, Tanrı'yı tanır. Ama bir an gelir; kalabalığın tepkisi, Tanrı'nın çağrısından daha ağır basar.

İbrahim korktuğu için Sara ile ilgili yalan söyledi. Ruben, kardeşlerinin ne düşüneceğinden korktuğu için Yusuf'u koruyamadı. Harun, halkın baskısına boyun eğdi. Timoteos, insanlara bakma eğilimi yüzünden neredeyse Efes Kilisesi'ni kaybediyordu.

Her seferinde bedel ağırdı. Çünkü kök salamayan, rüzgârda eğilir.

Benim de kimliğim, sandığım kadar derine kök salmamıştı. Reddedilme korkusuna karşı duramıyordum. Ve benim için “bırakmak” tam burada başladı: İnsanların fikrine göre kendimi ayarlamayı bırakmak.

Çünkü onay ihtiyacını kırmadan büyüyemiyoruz. Ruhsal olgunluk çoğu zaman daha çok bilmek değil; daha az kanıtlamaya çalışmak.

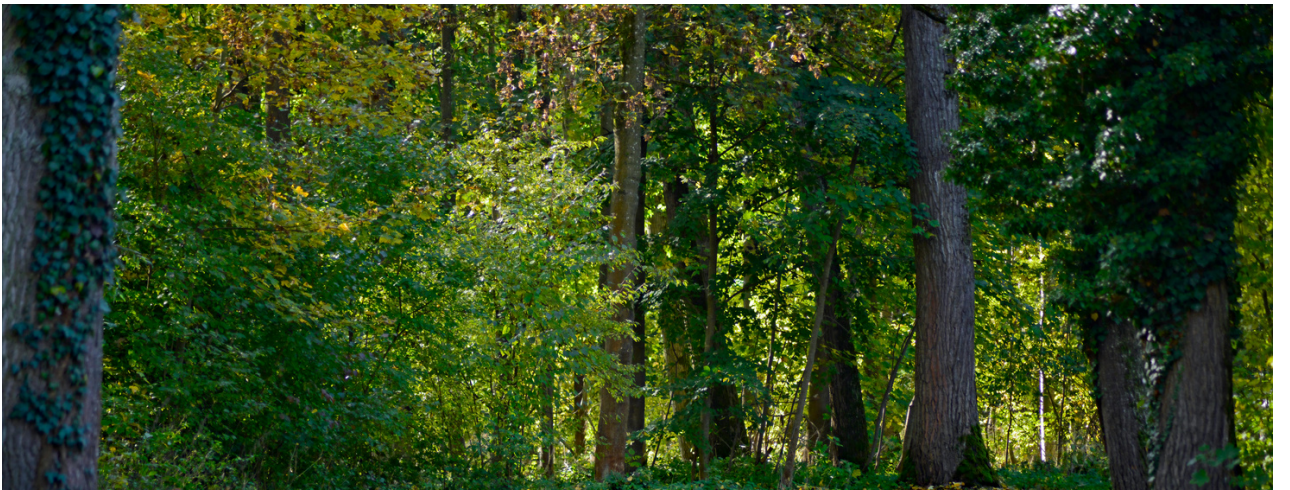
Tanrı’nın bizim için tasarladığı gelecekle aramızdaki engeller, çoğu zaman dışarıdan kaynaklı değildir. İçeride, küçük ama ısrarlı korkulardan örülür: Yanlış anlaşılma korkusu, kabul edilmeme korkusu, sevilmememe korkusu...

Ve hepsi aynı soruya çıkar: Kimliğimi kim taşıyor?

Müjde yalnızca “Tanrı beni affetti” demek değildir. Müjde aynı zamanda şudur: Benim değerim performansımın toplamı değildir, insanların kanaatinden üretilmiş bir şey değildir, benim değerim, Tanrı’nın sevgisinin bir sonucudur.

Tanrı beni sevdiği için seilmeye değerim. Tanrı beni çağırdığı için yürümeye değerim. Tanrı beni Mesih’te yeni kıldığı için, artık kanıtlamaya mecbur değilim. Belki de asıl bırakış budur: “Sürekli nasıl görünüyorum?” sorusunu, “Tanrı bugün bende ne büyütüyor?” sorusuna dönüştürmek.

Çünkü Tanrı’nın huzuru, insanların onayından daha sessizdir. Ama daha gerçektir. Ve o gerçek huzur geldiğinde, insan fikri hâlâ oradadır; sadece artık direksiyonda değildir.

Başlangıçlarımda Rab'bin Eli

Aybala Terken BİLGİN

Aslında hayatınızı oluşturan şeylerin başlangıçlar olduğunu fark ettiniz mi? Biraz açmak gerekirse adım atmaya başlamak, okula başlamak, bir ilişkiye adım atmak gibi. Biz imanlılar için iman hayatı da büyük bir başlangıçtır. Önemli olan bu başlangıçları nasıl yönettiğimizdir. Birçok başlangıç planı yaparız ama eğer biz yeterince iradeli olmasak bu başlangıçlarda başarısız oluruz. Mesih'te ise bu farklıdır; biz güçsüz olsak da bizi sımsıkı tutan bir el vardır. "... Çünkü Tanrı İbraniler 13:5'te şöyle dedi: 'Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım.'"

Başlangıçlarımız her zaman güzel olmak zorunda değildir. Bazen hayat, beklemediğimiz kötü başlangıçlara sürükleyebiliyor; zor geçen yolculuklar, kayıplar, zor bir çalışma hayatı gibi. Ancak burada da önemli olan şey bizim yönetimimizdir. Daha doğrusu Mesih'le olan ilişkimizi nasıl yönettiğimizdir.

Güzel başlangıçlarda O'nun eli olduğunun farkında mıyız? Kötü başlangıçlarımızda O'na öfkeli miyiz? Mesih'e karşı öfke duyabiliriz ancak bu, O'nu nasıl gördüğümüzle ilgilidir. Bir çocuğun düşüp yaralandığını düşünelim. Düştüğü zaman annesine, "Ben neden düştüm?" diye kızabilir mi? Yoksa canı acıyıp koşarak annesine mi sığınır? Bizim yaratıcımız bir diktatör mü yoksa sevgi dolu bir Tanrı mı?

Belki de bu durumda Tanrı'ya olan güvenimizi de gözden geçirmeliyiz. Senin için alçalan ve bu kadar acı çeken bir Tanrı'nın gerçekten seni kötü bir başlangıçtan kurtaramayacağını mı düşünüyorsun? "Yeri göğü yaratan RAB'den gelecek yardım. O ayaklarının kaymasına izin vermez, seni koruyan uyuklamaz" (Mezmlar 121:2-3).

Güzel başlangıçlarda Rab'bin eli olduğunu biliyoruz ancak kötü başlangıçlarımızda da O'nu aramalıyız. Rab'bin mucizelerini biliyoruz. Yaşayan bir Tanrı olduğunun da farkındayız. Bu konuyu biraz kendimden örnek vererek açıklamak istiyorum.

Benim başlangıcım ağır bir depresyona girmemle oldu. Ne yapacağımı, kime sığınacağımı bilmiyordum. O zaman tek bildiğim, Tanrı'ya İslam'a göre dualar etmeye ve namaz kılmaya başlamaktı ancak yanıt alamıyordum. Üniversiteye ilk başladığım zaman bütün kutsal sayılan kitapları okumamız gerektiği söylenildi; ben de bu şekilde bir kiliseye gidip İncil almış ancak hiç yüzüne bakmamıştım. Depresyon sürecimdeyken hangi Tanrı'nın gerçek olduğunu bilmiyorum ama gerçek olan bana merhamet gösterecektir diye dua ettim. Sonra İncil'in ilk sayfasını açarak kendime bir başlangıç yarattım. Depresyon benim için oldukça kötü bir başlangıç olsa da Rab kapımı o şekilde çaldı.

Yakın zamanda çok sevdiğim iki insanı kaybettim ve kötü bir sürece girdim. Bu süreci atlatmak zor oldu çünkü imanlı değillerdi; onların şimdi nerede olduklarını düşünmek bile Rab'bi aklıma getirmedi. Sonrasında düşündüm: Onlar imanlı değildi ama zor bir yaşamları oldu. Sonra tekrar düşündüm: Rab'bin kolay bir yaşamı mı oldu? Bizim için alçalıp acı çekmedi mi? Benim için ölen bir Tanrı'dan daha değerli değillerdi. Peki imanlı birisini kaybetseydim bu kadar acı gelecek miydi?

Her şeyin başında umut olduğunu biliyoruz. Rab’bin biz insanlara vermiş olduğu en güzel hediye bence umut. Gemi demiri gibi sağlam ve güvenilir bir umut. İmanlı birisini kaybettiğimiz zaman onu tekrar görebilmenin umudu bizi ayakta tutarken belki de beni bu kadar yasa boğan şey, onları sonsuza dek göremeyecek olmam.

Evet, Rab bizi ölümden ve acıdan kurtardı. Ben bunu daha iyi anladım. Bize umut ve yeniden yaşamı vererek yas ve acıdan kurtardı. Kötü bir başlangıç Rab’bin mucizesini görmemi sağladı.

Yılbaşında ya da hafta başlangıcında bile birçok plan yaparız ancak iman hayatında da olduğu gibi çoğu zaman unuttur gideriz. Her gün Kutsal Kitap okuyacağımıza, dua listeleri yapacağımıza dair sözler veririz. Bazen hayat yoğunluğu, bazen de irademiz buna izin vermez. Peki böyle zamanlarda ne yapmalıyız? Tanrı ile ilişkimizi nasıl koruyabiliriz? Aslında cevabı soruda gizli demek mümkün. Tabii ki Rab’den isteyerek.

En başında da dediğim gibi Rab bizi sınıksız tutuyor. Sadece bizim istememiz yeterli. Bu bile ne kadar büyük bir lütuf. Kimsenin kimseyi sonsuza dek beklemeyeceğini biliyoruz. Bu bile bir mucize aslında. Rab bizi hep bekliyor olacak. Çünkü O bize bu ayetlerle söz verdi: “Korkma, çünkü ben seninleyim; yılma, çünkü Tanrının benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim; zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım” (Yeşaya 41:10). Yeter ki Rab’bin elini görelim. Emin olun, her başlangıcınızda size uzanıyor olacak.

Sonuç olarak iyi başlangıçlarda Tanrı ile beraber sevinmeli, övgülerle sevincimizi paylaşmalıyız. Ancak kötü başlangıçlarda O’na sığınmayı bilmeliyiz. O bir çoban, baba, dost... Kutsal Kitap’ta okuduğumuz birçok şey bize somut olarak gösteriliyor; belki bunlara dikkat etmeliyiz. Örneğin “Ben yas tuttum ancak Tanrı’nın beni yastan nasıl kurtardığını da anlamış oldum.” demeliyiz. Böyle zamanlarda Rab’bi nasıl gördüğümüzü düşünmeliyiz: O bir yönetici mi yoksa bir sığınak mı? Yüreğimizi korumalı ve başlangıçlarımızda Tanrı’nın elini bırakmamalıyız. “O benim sığınağım, kalemdir, derim RAB için; Tanrım’dır, O’na güvenirim” (Mezmurlar 91:2).

DERİN DEĞİŞİM

www.derindegisim.com

AMACIMIZ

Derin Değişim olarak on yıl kadar önce Türkiye'deki Kiliselere yönelik küçük grup çalışmaları için Anadolu Kültürüne uygun öğrenci yetiştirme materyalleri üretmesiyle hizmet etmeye başladık. Bir süre sonra Türkiye'deki Kiliselerdeki yazın hizmetlerindeki büyük boşluğun farkına vararak vizyonunu bu alana doğru genişletmeye amaçladık. Birçok alanda hizmet etmeye başladık ve devam ediyoruz.

KÜÇÜK GRUP ÇALIŞMA MATERYALLERİ

Altı farklı alanda farklı konularda yüzlerce ünite web sitesimizden indirilerek küçük grup çalışmaları için kullanılmaktadır. Çalışmalar Türk Kültürü öğrenme alışkanlıklarını dikkate alınarak hazırlanmaya özen gösterildi. Türk yazlar tarafından yazılan çalışmalar şu başlıklar altında toplanmaktadır;

Genel Konular : 25 Konu ve 102 Ünite
Kutsal Kitap'taki Kadınlar; 6 Konu ve 24 Ünite
Gençlik Serisi: 6 Konu ve 24 Ünite
Yaratılış Kitabı 50 Ünite
Kilise İçi İlişkiler: 18 Ünite
Dağdaki Vaaz: 12 Ünite

DERİN DEĞİŞİM DERGİSİ

Derin Değişim Dergisi, yeni yazar adaylarının yazılarını yayınlayabilecekleri bir platform olmayı amaçlıyor. Her sayıda farklı konuya yer veren ve iki ayda bir çıkan Derin Değişim Dergisine abone olmayı unutmayın.

Yazılarımızı web sitesinden de okuyabilirsiniz.
www.derindegisimdergi.com

derindegisimdergi@gmail.com

YAZARLIK ATÖLYELERİ

Vizyonumuzu gerçekleştirmek amacıyla Derin Değişim Yazarlık Atölyeleri yapıyoruz. Bu atölyelere Türkiye'nin çeşitli kiliselerinden birçok kardeş katıldı. Yaratıcı Yazarlık, Editörlük, Hikaye ve Senaryo yazmak konusunda atölyeleriyle başladık, daha da fazlası gelecektir. Amacımız bu atölyeleri Türkiye'nin birçok şehrinde yapmak ve yazın hizmetiyle ilgilenen kardeşleri donatmaktır.

